

צו ראשון ...

השבת הקרובה על פי הפרוטוקול,
נקראת גם בשם "שבת הגדול".
תמיד השבת שלפני ליל הסדר,
לאכול בה חמץ זה עדיין בסדר.

את ההפטרה נקרא, אחותי ואחי,
בתרי עשר בספר "מלאכי":
וערבה לה' מנחת יהודה,
וכשנים קדמוניות, כמסופר בהגדה.

הנה אנוכי שולח לכם
את אליהו הנביא שיבוא אליכם.
והשיב לב אבות על בנים,
לחזות בגאולה תהיו ראשונים.

במצרים הייתה גאולתנו הראשונה,
והשנייה מחכה עם אליהו בפניה.
בניסן נגאלו בני ישראל,
ועל פי המדרש **בניסן ניגאל.**

לשבת הבאה של חול המועד,
מקאמה אחרת אנוכי מייעד.
על אילו חיות לאכול זה תקני -
בעוד שבתותיים בפרשת שמיני ...

אייל לר

וידבר ה' אל משה לאמור,
צו את אהרון ובניו (במקור):
זאת העבודה ותורת העולה,
נתן לו דגשים ודרכי פעולה.

אש תמיד תוקד על המזבח,
קורבנות בו נקריב, את האל נשבח.
סחורה מסוג א' באיכות מרנינה,
ומכאן הביטוי **מסולתה ומשמנה.**

קורבנות רבים ניתן למצוא שם:
זבח השלמים, מנחה ואָשם.
גם **עולה וחטאת** למי שהתוודה,
אך אני אפרט על קורבן **התודה.**

כשאדם ניצל מכלל סכנה,
החלים מניתוח או ירד מספינה,
לאל יקריב הוא **זבח תודה,**
מרצונו החופשי ולא כפקודה.

הקורבן כלל ארבעים כיכרות לחם,
ממלא את הבטן וגם את הרחם...
תוך יום אחד יש לאכול הכול,
תראו לי אחד שמסוגל כך לשקול.

הרעיון המובא בפרשת צו:
התורה רוצה ליצור כאן מצב
שהאדם יחלוק את רגשי התודה,
וכך הסיפור יקבל תהודה.

לחיסול כמות כזו של מזון,
סעודת מצווה תאורגן בחיפזון,
ובעוד חבריו לועסים הקורבן
את סיפור הנס הוא ייתן כמובן.

הכרת התודה אינה צורך חדש,
אך לצערנו היום אין בית מקדש.
ולכן נברך את "ברכת הגומל",
ובכך את קורבן התודה נסמל.